

การหยุดยิงในกาซา ตุลาคม 2568

หลังจากเกือบสองปีเป๊ะ สิ่งทีเเอมเนสต์ อินเตอร์เนชั่นแนล, แพทย์ไร้พรมแดน, สมาคมนักวิชาการด้านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์นานาชาติ และคณะกรรมการสอบสวนของสหประชาชาติ ต่างระบุอย่างชัดเจนว่าเป็น **การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** ได้สิ้นสุดลงในที่สด - หรืออย่างน้อยก็ถึงจุดหยุดชั่วคราว

เงื่อนไขของการหยุดยิง

การหยุดยิงที่ประกาศเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2568 ถูกอธิบายในแวดวงการทูตว่า “เปราะบาง” “ไม่มั่นคง” และ “มีเงื่อนไข” แต่คำอธิบายเหล่านี้เพียงแค่สัมผัสพื้นผิวเท่านั้น เงื่อนไขเหล่านี้เผยให้เห็นถึงความไม่สมดุลอันร้ายแรงของอำนาจในพื้นที่ ความลึกของความทุกข์ทรมานที่ต้องเผชิญ และระดับที่บรรทัดฐานสากลพื้นฐานถูกฝ่าฝืนอย่างเป็นระบบมาเกือบสองปี

การแลกเปลี่ยนตัวประกัน

ส่วนที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดของการหยุดยิงคือการแลกเปลี่ยนนักโทษและผู้ถูกควบคุมตัว: **กลุ่มฮามาสจะต้องปล่อยตัวประกันชาวอิสราเอล 20 คนที่เหลือ** ซึ่งอยู่ในความควบคุมของพวกเขา - ทั้งพลเรือนและทหารที่ถูกจับกุมระหว่างหรือหลังจากการกวัดความรุนแรงในเดือนตุลาคม 2566 - เพื่อแลกกับการปล่อย **ผู้ถูกควบคุมตัวชาวปาเลสไตน์ 1,950 คน** ที่ถูกควบคุมโดยอิสราเอล ซึ่งรวมถึง **นักโทษ 250 คน** และ **บุคคล 1,700 คนที่ถูกจัดว่าเป็นผู้ถูกควบคุมตัวโดยการบริหาร** - บุคคลที่ถูกจำคุกโดยไม่มีการตั้งข้อหา การพิจารณาคดี หรือการตัดสินว่ามีความผิด

การควบคุมตัวโดยการบริหาร ซึ่งถูกประณามมานานโดยผู้สังเกตการณ์ด้านกฎหมายนานาชาติ อนุญาตให้อิสราเอลควบคุมตัวชาวปาเลสไตน์ได้อย่างไม่มีกำหนดภายใต้กฎหมายทหาร ผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวหลายคนถูกควบคุมตัว **โดยไม่สามารถเข้าถึงตัวแทนทางกฎหมาย** ซึ่งมักจะขึ้นอยู่กับ **หลักฐานลับ** ที่ถูกซ่อนไว้จากทั้งผู้ถูกควบคุมตัวและทนายของพวกเขา บางคนถูกตัดสินใน **ศาลทหารของอิสราเอล** ซึ่งดำเนินการด้วยอัตราการตัดสินว่ามีความผิดเกือบ 100% และถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าละเมิดมาตรฐานขั้นต่ำของกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศ

สิ่งที่น่าสะเทือนใจที่สุดคือสภาพที่บุคคลเหล่านี้ถูกควบคุมตัว ในระหว่างสงคราม โดยเฉพาะในปีที่ผ่านมา มีรายงานที่น่าเชื่อถือจากหลายองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนที่บันทึก **การปฏิบัติที่ไร้มนุษยธรรม น่าอับอาย และมักใช้ความรุนแรงต่อผู้ถูกควบคุมตัวชาวปาเลสไตน์** ในเรือนจำและศูนย์ควบคุมตัวของอิสราเอล ซึ่งรวมถึง **การอดอาหาร การปฏิเสธการรักษาพยาบาล การทุบตี การทำให้อับอายทางเพศ การอยู่ในท่าทางที่สร้างความเครียดเป็นเวลานาน** และในบางกรณี **การข่มขืน** ผู้ถูกควบคุมตัวหลายคนเสียชีวิตในระหว่างการควบคุมตัวภายใต้สถานการณ์ที่น่าสยดสยอง ไม่มีการกล่าวหาใด ๆ เหล่านี้ที่ได้รับการสืบสวนอย่างอิสระโดยหน่วยงานของอิสราเอล

การแลกเปลี่ยนนี้ แม้จะเป็นการปล่อยตัวเพียงบางส่วน แต่ก็มากกว่าท่าทางทางการเมือง มันเป็นหน้าต่างสู่กลไกของการยึดครอง การทำให้การดำรงอยู่ของชาวปาเลสไตน์กลายเป็นอาชญากรอย่างเป็นระบบ และการทำให้การควบคุมตัวอย่างไม่มีกำหนดโดยปราศจากสิทธิเป็นเรื่องปกติ

ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม: 600 คับรถบรรทุกทุกวัน

ตามเงื่อนไขของการหยุดยิง อิสราเอลตกลงที่จะอนุญาตให้รถบรรทุกความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม 600 คันเข้าสู่กาซาทุกวัน - จำนวนที่ยังคงต่ำกว่าระดับก่อนสงครามในปี 2566 อย่างมาก แต่สูงกว่าที่ได้รับอนุญาตในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ก่อนการหยุดยิง บางวันมีรถบรรทุกเข้าสู่กาซาน้อยกว่า 20 คัน แม้ว่าจะมีสภาวะขาดแคลนอาหารและโรคระบาดแพร่กระจาย

คำมั่นสัญญานี้ บนกระดาษ อาจฟังดูเหมือนความก้าวหน้า แต่ก็ยังเป็น **การยอมรับโดยนัย** ถึงความผิดพลาดเป็นเวลาเกือบสองปีที่อิสราเอลขัดขวางความช่วยเหลือไปยังกาซาอย่างเป็นระบบ - อาหาร น้ำ ยา เชื้อเพลิง และวัสดุสำหรับการฟื้นฟู - แม้ว่าสถานการณ์ด้านมนุษยธรรมจะเลวร้ายถึงขั้นวิกฤต การขัดขวางนี้จะเกิด **กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศตามประเพณี** โดยเฉพาะ **กฎข้อ 55** ซึ่งกำหนดให้มีการผ่านของความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมอย่างเสรีไปยังพลเรือนที่ต้องการ นอกจากนี้ยังละเมิด **ข้อ 55 และ 59 ของอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่** ซึ่งกำหนดให้มหาอำนาจยึดครองต้องรับรองการอยู่รอดของประชากรพลเรือนและอนุญาตให้มีการช่วยเหลือเมื่อพวกเขาไม่สามารถหรือไม่เต็มใจที่จะจัดหาความจำเป็นพื้นฐาน

นอกจากนี้ ในปี 2567 ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้ออกมาตรการชั่วคราว สั่งให้อิสราเอลป้องกันการกระทำของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และอนุญาตให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมไหลผ่านอย่างเสรี มาตรการเหล่านี้ถูกเพิกเฉย

ตอนนี้ ภายใต้แรงกดดัน การยอมรับเงื่อนไขการช่วยเหลือของอิสราเอลไม่ใช่ความเอื้ออาทร - มันแสดงถึง **การปฏิบัติตามที่ล่าช้ามานาน** ต่อพันธกรณีที่อิสราเอลละเมิดอย่างผิดกฎหมาย และถึงแม้จะมีการเพิ่มจำนวนรถบรรทุก **ก็ไม่มีหลักประกัน**ว่าจะมีการเข้าถึงอย่างราบรื่น ความปลอดภัยสำหรับเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือ หรือการกระจายอย่างเท่าเทียมในภูมิภาคที่มากกว่า 80% ของประชากรถูกพลัดถิ่น โดยหลายคนต้องอยู่อาศัยโดยไม่มีที่พักหรือสุขอนามัย

การปรับตำแหน่งทางทหาร: ภาษาลดลง 53%

เสาหลักที่สามของข้อตกลงการหยุดยิงเกี่ยวข้องกับการปรับตำแหน่งของกองกำลังทหารอิสราเอล **กองกำลังป้องกันอิสราเอล (IDF) จะถอนตัวไปยังสิ่งที่เรียกว่า “เส้นสีเหลือง”** ซึ่งเป็นเขตแดนชั่วคราวที่ทำให้ **53% ของภาษายังคงอยู่ภายใต้การยึดครองทางทหารโดยตรงของอิสราเอลอย่างต่อเนื่อง** ซึ่งทำให้ดินแดนที่ใช้งานได้และสามารถอยู่อาศัยได้ของภาษาลดลงเหลือ **47% ของพื้นที่เดิม** - ซึ่งเป็นความจริงที่มีผลกระทบอย่างมหาศาล

การเคลื่อนไหวนี้ทำให้สิ่งที่นักสังเกตการณ์หลายคนเตือนไว้กลายเป็นทางการ: สงครามนี้ไม่เพียงแต่เป็นการลงโทษ แต่ยังเป็นการยึดครองดินแดน แม้ว่าอิสราเอลจะปฏิเสธอย่างเป็นทางการถึงการยึดครองซ้ำ แผนที่มีการหยุดยิงเล่าเรื่องที่แตกต่างออกไป สิ่งที่ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของอิสราเอลรวมถึงทางเดินถนนหลัก โครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำและพลังงานเชิงกลยุทธ์ พื้นที่เกษตรกรรม และพื้นที่ส่วนใหญ่ของภาคเหนือของกาซา - ซึ่งตอนนี้กลายเป็นสถานที่ที่ไม่สามารถอยู่อาศัยได้

ในสาระสำคัญ **ภาษาถูกแบ่งแยก** ไม่เพียงแต่ด้วยซากปรักหักพังและการพลัดถิ่น แต่ยังด้วยการแบ่งแยกทางทหาร ประชากรมากกว่าหนึ่งล้านคนถูกบีบอัดอยู่ในส่วนเล็กๆ ของกาซาตอนใต้ ถูกพลัดถิ่นหลายครั้ง ตัดขาดจากบ้านที่พวกเขาอาจไม่มีวันกลับไป การหยุดยิงนี้ จึงไม่ได้ย้อนกลับการยึดครอง - มัน **ทำให้การยึดครองฝังรากลึกยิ่งขึ้น**

การหยุดยิงที่สร้างบนซากเก้าอี้

นี่คือเงื่อนไข โหดร้าย ไม่สมดุล และเกิดขึ้นไม่ใช่จากข้อตกลงร่วมกัน แต่จากความสิ้นหวัง แรงกดดัน และการประณามจากทั่วโลกที่ท่วมทับ

ไม่มียุทธวิธีใด ๆ ฝังอยู่ในเงื่อนไขเหล่านี้ - มีเพียงการอยู่รอด ยังไม่มีการรับผิดชอบ - มีเพียงการหยุดชั่วคราว และภาษาของ “การหยุดยิง” เองก็บดบังสภาพที่ข้อตกลงนี้เกิดขึ้น: ซากปรักหักพังของดินแดนที่ถูกทำลาย ความบอบช้ำของประชากรที่ถูกเลือกเป้า และการรื้อถอนอย่างเป็นระบบของบรรทัดฐานทางกฎหมายและศักดิ์ศรีของมนุษย์

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไป - ทางการเมือง กฎหมาย และศีลธรรม - จะขึ้นอยู่กับว่าโลกจะปฏิบัติต่อการหยุดยิงนี้เป็นจุดจบ หรือเป็นจุดเริ่มต้น

ประวัติศาสตร์ที่น่าสะพรึงกลัว

มีความหวังในทุกการหยุดยิง ความหวังว่าปืนจะเงียบ ว่าพลเรือนจะสามารถกลับบ้านได้ในที่สุด ว่าเด็ก ๆ จะนอนหลับโดยไม่ต้องกลัวว่าจะตื่นขึ้นมาใต้ซากปรักหักพัง แต่ประวัติศาสตร์ - โดยเฉพาะประวัติศาสตร์ของอิสราเอลกับการหยุดยิง - ทำให้ความหวังนั้นถูกกลั่นกรองด้วยความไม่เป็นจริง

อิสราเอลมีรูปแบบที่ยาวนานและมีเอกสารชัดเจนของการ **ละเมิดหรือบ่อนทำลายการหยุดยิง** - บางครั้งภายในไม่กี่ชั่วโมง มักผ่านการกระทำทางทหารที่คำนวณไว้แล้ว ซึ่งถูกนำเสนอว่าเป็น “การป้องกันล่วงหน้า” หรือ “การป้องกันตัว” แม้ว่าการละเมิดการหยุดยิงไม่ได้เป็นเอกลักษณ์ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในความขัดแย้ง แต่บันทึกนั้นชัดเจน: **อิสราเอลได้ทำลายข้อตกลงที่ตนลงนามหรือช่วยเจรจาแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า** โดยเฉพาะเมื่อความสับสนทางการเมืองหรือการเมืองกำหนด

ไทม์ไลน์ของการหยุดยิงที่ถูกทำลาย

ปี	คู่กรณี / ผู้ใกล้ชิด	เงื่อนไขหลัก	การล่มสลายหรือการละเมิด
2492	การสงบศึกอารบิก-อิสราเอล (สหประชาชาติ)	การยุติการสู้รบ; เขตปลอดทหาร	การรุกรานของอิสราเอลในเขต DMZ ซีเรียจุดชนวนการปะทะใหม่
2525	การหยุดยิงในเลบานอนที่สหรัฐเป็นผู้ใกล้ชิด	การถอนตัวของ PLO; การรับประกันพลเรือนของสหรัฐ	การสังหารหมู่ชาบราและชาติลา (2,000–3,500 คนตาย) หลังจากที่ยิสราเอลอนุญาตให้กองกำลังฟาตานจ์เข้าไป
2551	การหยุดยิงระหว่างฮามาส-อิสราเอลที่อียิปต์เป็นผู้ใกล้ชิด	ความสงบร่วมกัน; การผ่อนคลายการปิดล้อม	ถูกทำลายเมื่อ 4 พ.ย. 2551 โดยการโจมตีของ IDF ในอูโมงคัซซา; ความขัดแย้งทวีความรุนแรงทันที
2555	การหยุดยิงที่อียิปต์เป็นผู้ใกล้ชิด (เสาหลักแห่งการป้องกัน)	หยุดการโจมตี; ผ่อนคลายการปิดล้อม	การปิดล้อมยังคงอยู่; การละเมิดเป็นระยะ ๆ เริ่มขึ้นใหม่ภายในไม่กี่เดือน
2557	การหยุดยิงด้านมนุษยธรรมระหว่างสงครามกาซา	การหยุดยิงรายวัน	ล่มสลายภายในไม่กี่ชั่วโมง; การโจมตีเริ่มขึ้นใหม่ที่ทั้งสองฝ่าย

ปี	คู่กรณี / ผู้ใกล้ชิด	เงื่อนไขหลัก	การล่มสลายหรือการละเมิด
2564	การหยุดยิงหลัง “ผู้พิทักษ์กำแพง”	การใกล้ชิดโดยอียิปต์ / สหรัฐ	การโจมตีทางอากาศของอิสราเอลเริ่มขึ้นใหม่ในอีกไม่กี่สัปดาห์
พ.ย. 2566	การหยุดยิงชั่วคราวในกาซา	การแลกเปลี่ยนตัวประกัน-นักโทษ	หมดอายุเมื่อ 1 ธ.ค. 2566; การทิ้งระเบิดเริ่มขึ้นใหม่ในวันถัดไป
พ.ย. 2567	การหยุดยิงระหว่างอิสราเอล-ฮิซบอลเลาะห์	ข้อตกลง 13 ข้อที่สหรัฐเป็นผู้ใกล้ชิด	การโจมตีทางอากาศของอิสราเอลในเลบานอนตอนใต้ยังคงดำเนินต่อไปจนถึงปี 2568
กลางปี 2568	การลดความรุนแรงระหว่างอิสราเอล-ซีเรีย	การหยุดยิงในท้องถื่นในซีเรียตอนใต้	แม้จะมีการหยุดยิง การโจมตีของอิสราเอลในดามัสกัสและซูไวดายังคงดำเนินต่อไป
ต.ค. 2568	การหยุดยิงในกาซาปัจจุบัน	กรอบสามขั้นตอนของสหรัฐ	การดำเนินการไม่แน่นอน; ส่วนใหญ่ของกาซายังคงถูกยึดครองและความช่วยเหลือมีจำกัด

รูปแบบของการละเมิด

ในเกือบทุกกรณี การล่มสลายของการหยุดยิงตามมาด้วย **การเล่าเรื่องเพื่อให้เหตุผล**: การจำกัดภัยคุกคาม การทำลายอุโมงค์ การสกัดกั้นจรวด การให้เหตุผลเหล่านี้มักไม่ผ่านการตรวจสอบและมีกฎเหมือน **ถูกกำหนดเวลาอย่างมีกลยุทธ์** เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองภายในประเทศหรือเหตุการณ์ระหว่างประเทศ ตัวอย่างเช่น **การหยุดยิงในเดือนพฤศจิกายน 2551** ถูกทำลายโดยการโจมตีของอิสราเอลทันทีที่การเลือกตั้งในสหรัฐสิ้นสุดลง - อาจเพื่อคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงที่คาดไว้ในนโยบายต่างประเทศของสหรัฐ การหยุดยิงในปี **2566** ล่มสลายเมื่อประโยชน์ระยะสั้นของมันหมดลง

แม้แต่ในข้อตกลงที่มุ่งเน้นการปกป้องด้านมนุษยธรรมอย่างชัดเจน - เช่น **การหยุดยิงในปี 2557 และ 2564** - การปฏิบัติการของอิสราเอลก็เริ่มขึ้นใหม่โดยไม่คำนึงถึงสิทธิของประชากรพลเรือนในการได้รับความปลอดภัยและการพักผ่อน

การหยุดยิงในปี 2568 แม้ว่าจะถูกโฆษณาว่ามีความครอบคลุมมากขึ้น แต่ก็แสดงสัญญาณของความอ่อนแอเชิงโครงสร้างอยู่แล้ว **ความช่วยเหลือยังคงถูกจำกัด** การเคลื่อนไหวภายในกาซายังคงถูกควบคุมอย่างเข้มงวด และ **กองกำลังภาคพื้นดินของ IDF ยังไม่ถอนตัวออกจากพื้นที่กว้างขวาง** ของแถบนี้ ผู้นำอิสราเอลได้เรียกการหยุดยิงนี้ว่าเป็น “การหยุดชั่วคราวเชิงกลยุทธ์” ไม่ใช่ก้าวสู่สันติภาพ - ภาษาที่เผยให้เห็นถึงลักษณะชั่วคราวและทิ้งได้ของการจัดเตรียมนี้

กฎหมายระหว่างประเทศ การปฏิบัติตามอย่างเลือกสรร

ความสามารถของอิสราเอลในการละเมิดการหยุดยิงโดยแทบไม่ได้รับโทษได้รับการสนับสนุนจาก **การขาดความรับผิดชอบที่มีความหมาย** จากประชาคมระหว่างประเทศ แม้ว่าข้อตกลงการหยุดยิงมักจะถูกเจรจาด้วยภาษาที่ยังรากในกฎหมายระหว่างประเทศ แต่การบังคับใช้เป็นเรื่องที่หาได้ยาก การประณามของสหประชาชาติมักถูกยับยั้ง การสืบสวนของศาลอาญาระหว่างประเทศ (ICC) ถูกเลื่อนหรือขัดขวาง และรัฐตะวันตกที่มีอิทธิพล - โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา - ได้ปกป้องอิสราเอลจากผลที่ตามมาในอดีต

รูปแบบนี้ไม่เพียงแต่บ่อนทำลายความไว้วางใจของชาวปาเลสไตน์ในเรื่องการหยุดยิง แต่ยังรวมถึงความน่าเชื่อถือของกฎหมายระหว่างประเทศด้วย เมื่อการละเมิดกลายเป็นเรื่องปกติและไม่ได้รับโทษ การหยุดยิงกลายเป็นเรื่องเกี่ยวกับ **การปรับกลยุทธ์** มากกว่าสันติภาพ - การรีเซ็ตชั่วคราวก่อนการรุกรานครั้งต่อไป

เสียงสะท้อนของชาabraและชาติลา

เงื่อนไขของการหยุดยิงในเดือนตุลาคม 2568 ยังห่างไกลจากความครอบคลุม แม้ว่าจะจัดการกับประเด็นเร่งด่วน - เช่น การแลกเปลี่ยนตัวประกัน การเข้าถึงด้านมนุษยธรรมที่จำกัด และการปรับตำแหน่งทางทหารบางส่วน - ก็ยังทิ้งช่องว่างที่น่ากังวล หนึ่งในสิ่งที่น่าตกใจที่สุดคือ **ข้อเรียกร้องที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข** ที่ว่านักรบของฮามาสจะต้อง **ปลดอาวุธหรือออกจากกาซา** ในระยะต่อไปของการเจรจา

บนกระดานซ์นี้อาจดูเหมือนเป็นก้าวสู่ “การปลดอาวุธ” แต่ในทางปฏิบัติ มันมีน้ำหนักทางประวัติศาสตร์ที่น่าสะพรึงกลัว - น้ำหนักที่สะท้อนถึง **เบรุต ปี 2525**

ในช่วงฤดูร้อนของปีนั้น ระหว่างการรุกรานเลบานอนของอิสราเอล มีการบรรลุ **การหยุดยิงที่สหรัฐเป็นผู้ไกล่เกลี่ย** ระหว่างอิสราเอลและองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (PLO) คำมั่นสัญญาหลักคือ: **นักรบของ PLO จะออกจากเบรุตตะวันตก** และในทางกลับกัน **พลเรือนในค่ายผู้ลี้ภัยปาเลสไตน์จะได้รับการรับประกันความปลอดภัย** ภายใต้การรับรองของสหรัฐ กองกำลังนานาชาติเข้ามาดูแลการถอนตัวของ PLO แต่ในเดือนกันยายน กองกำลังเหล่านั้นจากไป - ก่อนกำหนดและโดยไม่ปฏิบัติตามภารกิจทั้งหมดของพวกเขา

สิ่งที่ตามมาคือหนึ่งในรอยดำที่มืดมนที่สุดในประวัติศาสตร์ตะวันออกกลางสมัยใหม่

ในเดือนกันยายน 2525 **กองทัพอิสราเอลล้อมรอบค่ายผู้ลี้ภัยชาabraและชาติลา** ในเบรุตตะวันตก จากนั้นตลอด **สามวัน** ผู้บัญชาการของอิสราเอล **อนุญาตให้กองกำลังฟาลานซ์คริสเตียนเลบานอนเข้าไปในค่าย** กองกำลังเหล่านี้ ซึ่งขับเคลื่อนด้วยการแก้แค้นนิยายและได้รับการสนับสนุนจากความไม่ต้องการไทย **สังหารหมู่พลเรือนปาเลสไตน์และเลบานอนระหว่าง 2,000 ถึง 3,500 คน** - ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง เด็ก และผู้สูงอายุ โลกมองด้วยความสยดสยองเมื่อศพกองพะเนิน

คณะกรรมการคาซาน ของอิสราเอลเอง ซึ่งถูกเรียกประชุมในปี 2526 ภายใต้แรงกดดันจากสาธารณชน สรุปว่า **กองกำลังป้องกันอิสราเอลต้องรับผิดชอบทางอ้อม** สำหรับการสังหารหมู่ อารีเอล ชารอน ซึ่งขณะนั้นเป็นรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม ถูกตัดสินว่ามี “ความรับผิดชอบส่วนตัว” สำหรับการไม่ป้องกันการนองเลือด เขาลาออกจากตำแหน่ง แต่ยังคงเป็นบุคคลสำคัญในทางการเมืองของอิสราเอล **สมาชิกใหญ่แห่งสหประชาชาติ** ไปไกลกว่านั้น โดยเรียกการสังหารหมู่นี้ว่า **การกระทำของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** - คำที่สะท้อนถึงมาหลายทศวรรษ

เขาของชาabraและชาติลา ยังคงครอบงำกาซาในวันนี้ **ข้อเสนอโดยนัยของการหยุดยิงในปัจจุบัน** - ว่านักรบต้องออกไปเพื่อแลกกับการปกป้องพลเรือน - **สะท้อนถึงการรับรองที่ผิดพลาดในปี 2525** ในขณะนั้น เช่นเดียวกับตอนนี้ การถอนตัวของการต่อต้านที่ติดอาวุธถูกนำเสนอว่าเป็นหนทางสู่สันติภาพ แต่ประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่า **เมื่อการต่อต้านจากไปและผู้สังเกตการณ์นานาชาติออกไป ผู้ที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังคือผู้ที่ทุกข์ทรมานมากที่สุด**

ความเสียงนี้ไม่ใช่เรื่องสมมติ ในกาซาตอนเหนือ ซึ่งเกือบจะว่างเปล่าจากพลเรือนและถูกประกาศว่าเป็น “เขตปลอดภัย” ได้มีการค้นพบหลุมศพขนาดใหญ่แล้ว เจ้าหน้าที่ช่วยเหลือและนักข่าวได้บันทึกสัญญาณของ **การประหารชีวิตแบบสรุป** สัญญาณของ **การทรมาน** และในบางกรณี **ครอบครัวทั้งหมดถูกฝังอยู่ใต้ซากอาคารที่พังทลายโดยไม่เคยได้รับอนุญาตให้ช่วยเหลือ** เหล่านี้ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว - มันคือสัญญาณเตือนภัย

หากระยะต่อไปของการหยุดยิงรวมถึง **การถอนตัวหรือการปลดอาวุธของฮามาสโดยปราศจากการปกป้องระหว่างประเทศที่แข็งแกร่ง ประวัติศาสตร์เตือนเราอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นต่อไป**

การสังหารหมู่ชาวยิวและชาตินาซีไม่ใช่แค่โศกนาฏกรรมที่ห่างไกล มันคือ **แบบอย่าง** - พิมพ์เขียวของสิ่งที่อาจเกิดขึ้นเมื่อกองกำลังทหารใช้ประโยชน์จากช่องว่างของอำนาจ เมื่อพลเรือนถูกปลดจากความคุ้มครอง และเมื่อโลกหันหลังให้หลังจากประกาศว่า “ภารกิจสำเร็จ”

เสียงสะท้อนจากเบรุตในปี 2525 กำลังดังก้องในกาซาในปี 2568 คำถามคือมีใครกำลังฟังจริง ๆ หรือไม่ - และครั้งนี้สามารถป้องกันผลลัพธ์ได้หรือไม่

ความไม่สอดคล้องในสื่อของอิสราเอล

ในขณะที่พาดหัวข่าวนานาชาติยกย่องการหยุดยิงในเดือนตุลาคม 2568 ว่าเป็นความก้าวหน้าที่น่าชื่นชม **เรื่องเล่าที่แตกต่างอย่างมากได้เกิดขึ้นในอิสราเอล** - โดยเฉพาะในสื่อภาษาฮีบรู ในขณะที่นักข่าวต่างชาติพูดถึงการทูต การลดความรุนแรง และการเปิดช่องทางด้านมนุษยธรรม สื่อส่วนใหญ่ของอิสราเอล **หลีกเลี่ยงการใช้คำว่า “การหยุดยิง” โดยสิ้นเชิง**

ในทางกลับกัน การกำหนดกรอบที่เด่นชัดนั้นแคบกว่าและเน้นการตำหนิ: **ข้อตกลงแลกเปลี่ยนตัวประกัน** ไม่ใช่การลดความรุนแรงทางการเมืองหรือการทหาร ความแตกต่างนี้ไม่ใช่แค่เรื่องความหมาย มันสะท้อนถึงความไม่สอดคล้องกันในด้านอุดมการณ์และกลยุทธ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น - ระหว่างวิธีที่สงครามถูกมองจากภายนอกพรมแดนของอิสราเอลและวิธีที่มันถูกกำหนด ปกป้อง และอาจยืดเยื้อภายในนั้น

การจัดการการรับรู้: การหยุดยิงเทียบกับการยอมจำนน

ในอิสราเอล การประกาศ “การหยุดยิง” จะบ่งบอกถึง **การสิ้นสุดของปฏิบัติการทางทหารที่ดำเนินการอยู่** การหยุดชั่วคราวในการทิ้งระเบิด และอาจเป็น - ซึ่งบางคนมองว่าเป็นไปไม่ได้ - **การยอมจำนนต่อฮามาส** เป็นเวลากว่าสองปีที่รัฐบาลอิสราเอล กองทัพ และระบบนิเวศสื่อได้บอกกับสาธารณชนว่า **ชัยชนะสมบูรณ์** ในภาษาคือผลลัพธ์ที่ยอมรับได้เพียงอย่างเดียว เป้าหมายที่ประกาศไว้คือ **การทำลายฮามาสอย่างสมบูรณ์ การปลดอาวุธถาวรของกาซา** และในคำพูดของรัฐมนตรีหลายคน **“การโอนย้ายโดยสมัครใจ” หรือ “การจัดตั้ง” ประชากรของกาซา**

การยอมรับการหยุดยิงในตอนนี้หมายถึงการขัดแย้งกับการเล่าเรื่องนั้น มันบังคับให้สาธารณชนเผชิญหน้ากับความเป็นจริงที่ว่า **สงครามไม่ได้จบลงด้วยชัยชนะสมบูรณ์** - แม้ว่าจะมีกำลังทหารที่เหนือกว่า **ฮามาสยังคงอยู่รอดได้บางส่วน กาซายังคงยืนหยัดอยู่บางส่วน และที่สำคัญที่สุด ชาวปาเลสไตน์ยังคงอยู่**

ด้วยการกำหนดกรอบข้อตกลงเป็นเพียง **การแลกเปลี่ยนตัวประกัน** เจ้าหน้าที่และสื่อของอิสราเอลยังคงรักษาท่าทีของความแข็งแกร่งเชิงกลยุทธ์ ซึ่งช่วยให้พวกเขาสามารถบอกสาธารณชนว่า **นี่ไม่ใช่สันติภาพ ไม่ใช่การประนีประนอม - เพียงการเคลื่อนไหวเชิงกลยุทธ์** เพื่อนำตัวประกันชาวอิสราเอลกลับบ้าน

ความขัดแย้งกับวาทศิลป์ก่อนหน้า

ความไม่สอดคล้องกันของวาทศิลป์นี้ชัดเจนเป็นพิเศษเมื่อเปรียบเทียบกับคำแถลงของบุคคลสำคัญของอิสราเอลในช่วงสงคราม รัฐมนตรีหลายคน สมาชิกของแนวร่วม และนักวิจารณ์ที่มีอิทธิพลได้ **เรียกร้องอย่างเปิดเผยถึงการชำระล้างชาติพันธุ์ในกาซา** ในสุนทรพจน์ของ Knesset โสคับบงโซเชิลมีเดีย และบทความ ความอนาถของกาซาไม่ได้ถูกอธิบายในแง่ของการฟื้นฟู แต่เป็น **การพัฒนาใหม่** - เป็น **“อสังหาริมทรัพย์ชั้นนำริมทะเล”** ที่พร้อมสำหรับการตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลเมื่อประชากรถูกกำจัดออกไป

บางคนจินตนาการอย่างเปิดเผยถึง “ภาษาที่ไม่มีชาวภาษา” ซึ่งเป็นโครงการที่เกี่ยวข้องกับการปลดปล่อยครั้งใหญ่ การยึดครองถาวร และการลบชีวิตและประวัติศาสตร์ของชาวปาเลสไตน์ออกจากเขตชายฝั่ง เสียงเหล่านี้ไม่ใช่เสียงชายขอบ พวกเขามาจากภายในแนวร่วมที่ปกครอง ถูกสะท้อนในเพลงโทรทัศน์ และมักถูกทิ้งไว้โดยไม่มีการทำภายในกระแสหลัก

การพูดถึง “การหยุดยิง” หรือ “การเจรจา” ในตอนนี้จะเป็นการ **ถอยห่างจากวิสัยทัศน์ที่สุดโต่งเหล่านั้น** - การยอมรับว่าการกลับสู่ความเป็นจริงทางการเมืองอาจหลีกเลี่ยงไม่ได้ นั่นคือก้าวที่ผู้นำเพียงไม่กี่คนเต็มใจที่จะดำเนินการ

นี่คือการหยุดชั่วคราวเชิงกลยุทธ์ - หรือการเปลี่ยนแปลงนโยบาย?

คำถามหลักคือ การหยุดยิงนี้บ่งชี้ถึง **การเปลี่ยนแปลงทิศทางที่แท้จริง** หรือเพียง **การหยุดชั่วคราว** - การหยุดพักชั่วคราวเชิงกลยุทธ์เพื่อเรียกตัวประกันและจัดกลุ่มใหม่ก่อนที่จะเริ่มปฏิบัติการทางทหารใหม่

ตัวชี้วัดหลายอย่างบ่งชี้ถึงอย่างหลัง ในแถลงการณ์สาธารณะ นายกรัฐมนตรีของอิสราเอลและเจ้าหน้าที่กลาโหม ย้ำซ้ำ ๆ ว่าการหยุดยิงนี้ **“มีเงื่อนไขและสามารถย้อนกลับได้”** ภาษายังคงเป็นศัตรู: **“เราจะกลับไปภาษาหากฮามาสละเมิดข้อตกลง”** หรือ **“นี่ไม่ใช่จุดจบของแคมเปญ”** โฆษกทหารยังคงอธิบายภาษาตอนเหนือว่าเป็น “เขตสู้รบที่ปิด” และการหมุนเวียนกองกำลังของ IDF ยังคงดำเนินการอยู่ในพื้นที่ที่กำหนดให้ถอนตัว

ภายในสาธารณชนของอิสราเอล การขาดการไตร่ตรองอย่างมีความหมายเกี่ยวกับความสูญเสียของพลเรือนในสงคราม ผลกระทบทางกฎหมายของการยึดครอง หรืออนาคตทางการเมืองระยะยาวของภาษา บ่งชี้ว่า **นี่ยังไม่ใช่วัฒนธรรมแห่งการตีแผ่** - แต่เป็นช่วงของการปรับเทียบใหม่

สองความจริง หนึ่งในสงคราม

ในเวทินานาชาติ การหยุดยิงถูกยกย่องว่าเป็นก้าวที่จำเป็นสู่สันติภาพ ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนที่อาจเกิดขึ้นหลังจากการทำลายล้างที่ไม่เคยมีมาก่อน แต่ในอิสราเอล การเล่าเรื่องยังคงหยุดนิ่งอยู่ในระยะก่อนหน้า: **สงครามเป็นสิ่งจำเป็น ชาวปาเลสไตน์เป็นภัยคุกคาม และสันติภาพคือการยอมจำนน**

ความเป็นจริงที่แตกแยกนี้ - การทูตในต่างประเทศและการปฏิเสธในประเทศ - ทำให้เกิดคำถามที่ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับสิ่งที่ตามมา การหยุดยิงสามารถอยู่รอดได้หรือไม่เมื่อครั้งหนึ่งของผู้ลงนามปฏิเสธที่จะเรียกมันเช่นนั้น? การแลกเปลี่ยนตัวประกันสามารถเกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องเผชิญหน้ากับเหตุผลที่พวกเขาถูกจับกุมตั้งแต่แรก? และที่สำคัญที่สุด **เงื่อนไขสำหรับสันติภาพจะเกิดขึ้นได้หรือไม่เมื่อโครงการทางการเมืองที่โดดเด่นยังคงมุ่งเป้าไปที่การลบล้างผู้คนที่อยู่อีกฝั่งของพรมแดน?**

มีเพียงเวลาจะบอกได้ว่าผู้นำของอิสราเอลเปลี่ยนทิศทางจริง ๆ หรือไม่ - หรือการหยุดยิงนี้ เช่นเดียวกับครั้งก่อน ๆ เป็นเพียง **การหยุดชั่วคราวก่อนการทำลายรอบต่อไป**

ถึงประชาชนในภาษา

ฉันหวัง ฉันปรารถนา ฉันสวดภาวนาให้การหยุดยิงนี้ยั่งยืน

แต่ฉันจะไม่เติมพันธชีวิตของฉันกับมัน - และคุณก็ไม่ควร

รวมตัวกับครอบครัวของคุณ เฉลิมฉลอง ถ้าคุณทำได้ คุณสมควรได้รับมันและมากกว่านั้น แต่จงระวัง เต็มเสบียงอาหารและน้ำของคุณ ตรวจสอบให้แน่ใจว่าลูก ๆ ของคุณรู้ว่าต้องไปที่ไหนหากทุกอย่างเริ่มต้นใหม่ ตรวจสอบให้แน่ใจว่าคุณรู้

เพราะถ้าประวัติศาสตร์สอนอะไรเราบ้าง มันคือความเจ็บเหล่านี้มักเป็นดวงตาของพายุ - ไม่ใช่จุดจบของมัน

หากชายแดนเปิดและคุณต้องการออกไป จงพร้อม หากคุณเลือกที่จะอยู่ จงเตรียมตัว การหยุดยิงอาจแตกหัก พรุ่งนี้ สัปดาห์หน้า หรือเดือนหน้า คุณอาจถูกพลัดถิ่นอีกครั้ง คุณอาจต้องหนีอีกครั้ง

และฉันพูดสิ่งนี้ไม่ใช่เพราะฉันต้องการให้มันเป็นจริง - แต่เพราะมันอาจเป็นไปได้ เพราะมันเคยเป็นมาก่อน

ฉันไม่อยากเห็นอิสราเอลชนะ ฉันไม่อยากเห็นพวกเขาทำลายชิ้นส่วนสุดท้ายของบ้านและความทรงจำของคุณ ลบ ชีวิตของคุณและเรียกมันว่า “การพัฒนาใหม่” แต่ชีวิตของคุณมีค่ามากกว่าผืนดินใด ๆ **คุณ** มีค่ามากกว่า

ทำในสิ่งที่คุณต้องทำเพื่ออยู่รอด ไม่ว่าการอยู่รอดจะหมายถึงอะไรสำหรับคุณ จงทำมัน

เพราะภาษาไม่ใช่แค่ภูมิศาสตร์ ไม่ใช่แค่ทรายและทะเล ภาษาคือคุณ และตราบไถที่คุณมีชีวิตอยู่ ภาษาก็มีชีวิตอยู่

จงมีชีวิตอยู่

ถึงประชาคมระหว่างประเทศ

อย่าหันหลังให้ตอนนี้ อย่าประกาศสันติภาพและเดินหน้าต่อไป อย่าปล่อยให้ตะวันออกกลาง - อีกครั้ง - อยู่ในมือของอิสราเอลและสหรัฐอเมริกาเพื่อทำตามใจชอบ

การหยุดยิงในภาษา ที่เปราะบางและจำกัดเพียงใดก็ตาม ไม่ได้เกิดขึ้นเอง มันถูกบังคับให้เกิดขึ้นโดยแรงกดดัน - จากการประท้วง ความโกรธแค้น และหลักฐานที่หนักหน่วงเกินกว่าจะเพิกเฉย แรงกดดันนั้นต้องไม่ลดลง ไม่ จนกว่าจะมีความยุติธรรม

จับตาดูที่ภาษา

ตั้งใจฟังที่ปาเลสไตน์

การยึดครองยังไม่สิ้นสุด ทหารอิสราเอลยังคงควบคุมกาซาตอนเหนือ ชายแดน น่านฟ้า ความช่วยเหลือ และ ทะเบียนประชากรของมัน เวสต์แบงก์ยังคงอยู่ภายใต้การปิดล้อม การตั้งถิ่นฐานยังคงขยายตัว จุดตรวจยังคง กดขี่ชีวิตประจำวัน การควบคุมตัวโดยการบริหารยังคงดำเนินต่อไปโดยไม่มีการพิจารณาดี โดยไม่มีการดำเนินการตามกฎหมาย และเครื่องจักรของการแบ่งแยกยังคงไม่เสียหาย

อย่าปล่อยให้การหยุดยิงนี้กลายเป็นข้ออ้างสำหรับการนิ่งเฉย อย่าปล่อยให้รัฐบาลฉลิมฉลองการทูตในขณะที่ ยังคงติดอาวุธให้กับฝ่ายหนึ่งของการยึดครอง

รักษาแรงกดดัน - ในทุกแนวทาง

- **จนกว่าอิสราเอลจะยุติการยึดครองกาซาและเวสต์แบงก์** ตามที่ **ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ** สั่ง และ ได้รับการยืนยันซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดย **มติของสหประชาชาติ**
- **จนกว่าตัวประกันปาเลสไตน์ทั้งหมด - ผู้ที่ถูกควบคุมตัวโดยไม่มีการพิจารณาดี ไม่มีข้อหา ไม่มีสิทธิ - จะได้รับการปล่อยตัว**

- **จนกว่าวิธีแก้ปัญหาสองรัฐจะไม่ใช่แค่คำขวัญ** แต่เป็นความจริงที่สามารถบังคับใช้ได้ มีรากฐานใน พรหมแดน สิทธิ และอธิปไตย
- **จนกว่าผู้นำของอิสราเอล - และตัวอิสราเอลเอง - จะถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม** รับผิดชอบใน **ศาลอาญาระหว่างประเทศ** และ **ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ** เช่นเดียวกับรัฐอื่น ๆ ที่ก่ออาชญากรรมร้ายแรง

จะไม่มีสันติภาพหากปราศจากความยุติธรรม จะไม่มีความยุติธรรมหากปราศจากความรับผิดชอบ และจะไม่มีทั้งสองสิ่งนี้หากโลกหยุดจับตามองในตอนนี้

ประชาชนในกาซาไม่ใช่วงจรขั่ว พวกเขาไม่ใช่ประเด็นที่หยิบขึ้นมาแล้วทิ้งไป พวกเขากำลังเผชิญกับผลของความเยียบจางนานาชาติ การไม่ต้องรับโทษ และความโกรธแค้นที่เลือกสรร

ให้ความเยียบนั้นจบลงที่นี่

สรุป - การหยุดชั่วคราวหรือจุดจบ?

การหยุดยิงนี้อาจรู้สึกเหมือนเป็นจุดจบ ระเบิดหยุดลง - ในตอนนี้ พาดหัวข่าวกำลังเปลี่ยนไป ความช่วยเหลือเริ่มไหลเข้ามาทีละน้อย บางครอบครัวได้พบกันอีกครั้ง บางเด็กได้นอนหลับตลอดคืน

แต่สำหรับกาซา สำหรับปาเลสไตน์ นี่ไม่ใช่จุดจบ มันคือการหยุดชั่วคราว ช่วงเวลาที่เปราะบางและชั่วคราวที่ถูกแขวนไว้ระหว่างการอยู่รอดและความเป็นไปได้ของความรุนแรงที่เริ่มต้นใหม่

ยังมีสิ่งที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขมากเกินไป มีคำโกหกมากมายที่ยังลอยอยู่ในอากาศ: การยึดครองไม่มีอยู่จริง กาซาเคย “ได้รับการปลดปล่อย” การตายของพลเรือนนับพันเป็นการป้องกันตัวเองในบางรูปแบบ โลกได้เห็นความสยดสยองที่เกิดขึ้นแบบเรียลไทม์ - เห็นโรงพยาบาลถูกทำลาย นักข่าวถูกฆ่า ย่านทั้งหมดยกกวาดล้าง - และยังคงพยายามตั้งชื่อสิ่งที่มันเป็น

แต่ชื่อมีความสำคัญ ประวัติศาสตร์มีความสำคัญ และความจริงคือ: สิ่งที่เกิดขึ้นในกาซาในช่วงสองปีที่ผ่านมาไม่ใช่สงครามระหว่างผู้ที่เท่าเทียมกัน มันไม่ใช่ “ความขัดแย้ง” มันคือ **แคมเปญที่เป็นระบบและต่อเนื่อง** ต่อต้านประชากรพลเรือนที่ถูกกักขัง และมันถูกเรียกว่า **การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** - ไม่เพียงโดยนักเคลื่อนไหว แต่โดย **แพทย์ นักวิชาการ ผู้สืบสวนของสหประชาชาติ และ ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ**

การหยุดยิงนี้ แม้ว่าจะจำเป็น แต่ไม่ใช่การแก้ปัญหา มันไม่ได้ยกเลิกสิ่งที่เกิดขึ้น มันไม่ได้นำคนตายกลับมา มันไม่ได้ยุติการปิดล้อม มันไม่ได้ฟื้นฟูบ้าน ความปลอดภัย หรืออธิปไตย มันไม่ได้ปลดปล่อยปาเลสไตน์

หนทางเดียวข้างหน้าคือผ่าน **ความยุติธรรม** - ความยุติธรรมที่แท้จริง ระหว่างประเทศ และบังคับใช้ได้ ซึ่งหมายถึงการพิจารณาคดี ซึ่งหมายถึงการชดเชย ซึ่งหมายถึงการสิ้นสุดของการยึดครอง ไม่ใช่แค่ในคำพูด แต่ในทางปฏิบัติ ซึ่งหมายถึงเจตจำนงทางการเมืองและความเสี่ยงทางการเมืองจากโลกที่ยอมให้การไม่ต้องรับโทษของอิสราเอลมานานเกินไป

หากช่วงเวลานี้กลายเป็นจุดเปลี่ยน มันจะไม่ใช่เพราะผู้นำเลือกศีลธรรมอย่างกะทันหัน มันจะเป็นเพราะประชาชน - **ผู้คนนับล้าน** - ทั่วโลกปฏิเสธที่จะหยุดมอง ปฏิเสธที่จะหยุดตะโกน ปฏิเสธที่จะยอมรับความเยียบว่าเป็นสันติภาพ

การหยุดยิงในเดือนตุลาคม 2568 อาจถูกจดจำในวันหนึ่งว่าเป็นจุดเริ่มต้นของบางสิ่ง หรืออาจถูกจดจำว่าเป็นการหยุดชั่วคราวก่อนการสังหารหมู่อีกครั้ง

การเลือก - ครั้งนี้ - ไม่ใช่แค่ของอิสราเอล มันเป็นเรื่องของเราทุกคน